Η σημαία και οι ασήμαντοι

Του **Γιώργου Καραμπελιά**

> Ήρκεσε η πράξη των τριών νέων που σήκωσαν την ελληνική σημαία στα νησιά που οι ίδιοι κατοικούν –ζουν στους Φούρνους, ένα νησιωτικό σύμπλεγμα από αρκετά νησιά– για να αποκαλυφθεί όλη η γελοιότητα και ο ενδοτισμός των ελληνικών ψευδοελίτ. Κατά την προηγούμενη περίοδο ένα μέρος τους, με επικεφαλής τη φιγούρα του υπουργού Άμυνας, επιδίδονταν σε ανέξοδους λεονταρισμούς και «τσάμπα μαγκιές».

Όταν βρέθηκαν μπροστά σε ένα γεγονός αποφασιστικής σημασίας, το οποίο μπορεί να κρίνει ακόμα και την πρόκληση ενός θερμού επεισοδίου, ή ακόμα και πολέμου με την Τουρκία, έσπευσαν να δείξουν τα νώτα τους, καλώντας στην ουσία τους Τούρκους να προχωρήσουν ακόμη περισσότερο.

Καταρχάς, το νησιωτικό σύμπλεγμα των Φούρνων βρίσκεται 23 μίλια μακριά από τις μικρασιατικές ακτές, ανάμεσα στις οποίες και παρεμβάλλεται το Φαρμακονήσι και η Σάμος. Επομένως, η τουρκική πρόκληση, με την πειρατική αφαίρεση της ελληνικής σημαίας από το μικρότερο νησί του συμπλέγματος (εάν πράγματι συνέβη), ξεπερνάει κάθε προηγούμενο και αποτελεί ένα ουσιώδες βήμα προς την κατάληψη του μισού Αιγαίου, το οποίο διεκδικούν από το 1974 οι Τούρκοι.

Οι αντιδράσεις των Ελλήνων «υπευθύνων», αλλά και της συντριπτικής πλειοψηφίας των ΜΜΕ και της αντιπολίτευσης, υπήρξαν θλιβερές. Αντί να αποκαλύψουν την τουρκική προκλητικότητα και να αποκαταστήσουν την τιμή και την εδαφική ακεραιότητα της χώρας, υψώνοντας, και με την παρουσία του στρατού μας, την ελληνική σημαία στον μικρό Ανθρωποφά, όπως ονομάζεται το νησάκι του συμπλέγματος, έκαναν το ακριβώς αντίθετο. Προσπάθησαν να υποβαθμίσουν και να αποκρύψουν το γεγονός, το οποίο πρόβαλλαν προκλητικά οι Τούρκοι, και να κακίσουν, εν σώματι, τους τρεις νεαρούς κατοίκους των Φούρνων που έπραξαν το αυτονόητο.

Δικαίωμα και καθήκον

Είναι δικαίωμα και καθήκον των Ελλήνων να υψώνουν την ελληνική σημαία στα σπίτια και τα νησιά τους. Και μάλιστα, όταν αυτό το καθήκον το απεμπολεί η ελληνική Πολιτεία, είναι απολύτως λογικό και θετικό να αναλαμβάνεται από τους ίδιους τους πολίτες. Διότι, όπως είχε γίνει και στα Ίμια το 1996 –και εδώ η πρόκληση είναι πολύ μεγαλύτερη– η απουσία του ελληνικού κράτους και του ελληνικού στρατού απ' αυτές τις περιοχές υποχρεώνει τους Έλληνες πολίτες να πάρουν επάνω τους αυτό το καθήκον.

Και αν αυτό έχει συνέπειες αρνητικές, όπως είχε συμβεί στα Ίμια το 1996, η όποια ευθύνη δεν ανήκει στους πολίτες, αλλά στο απόν και κρυπτόμενο κράτος. Οι πολίτες δεν είναι υποχρεωμένοι να γνωρίζουν από «διπλωματία». Η ευθύνη ανήκει στον κρυπτόμενο επί μήνες (πίσω από τη διαπραγμάτευση με τα Σκόπια) Κοτζιά και τον ισόβαρό του σε ελαφρότητα Καμμένο.

Ενώ μια εβδομάδα νωρίτερα παρίστανε τον ανένδοτο και ανυποχώρητο, ο υπουργός Άμυνας κάλεσε τους τρεις νέους να κάνουν τη δικιά του δουλειά και του στρατού του οποίου προΐσταται, δηλαδή να υπερασπίσουν τη σημαία «με το αίμα τους»! Για τον Τζανακόπουλο, «*η σημαία σε μια τέτοια περιοχή αποτελεί πράξη εξωτερικής πολιτικής*». Σύμφωνα με τον Λοβέρδο «*πρέπει να αποφεύγουν οι Έλληνες να τοποθετούν την ελληνική σημαία*», ενώ για τον Βέττα υπάρχει και κάτι που «τον ντροπιάζει», ακριβώς «αυτή η ενέργεια» των Ελλήνων πατριωτών! Παράλληλα, ακόμη και τα λαλίστατα την τελευταία περίοδο ΜΜΕ, εκτός από τιμητικές εξαιρέσεις (όπως του Σπύρου Χαριτάτου στην τηλεόραση «Έψιλον»), συντάχθηκαν ομοθυμαδόν με τη χορεία των ασημάντων.

Οι ενδοτικοί και ο πόλεμος

Η συμπεριφορά των ελληνικών ελίτ, όπως φάνηκε κατ' εξοχήν στο επεισόδιο των Φούρνων, δεν είναι μόνο φοβική, αλλά μας φέρνει όλο και πιο κοντά μπροστά στον κίνδυνο μιας ανάφλεξης. Δηλαδή, καταλήγει στο ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα. Εάν το ελληνικό κράτος δεν έχει τη δυνατότητα να διατηρήσει ανοιχτά και διακηρυγμένα την κυριότητά του σε ένα μέρος που βρίσκεται τόσο βαθιά στην ελληνική επικράτεια, όπως συμβαίνει με τους Φούρνους, τότε μοιάζει σαν να καλεί την Τουρκία.

Και μάλιστα σε μία περίοδο που ο Ερντογάν χρειάζεται για εσωτερικούς εκλογικούς λόγους να προχωρήσει σε νέες επιθετικές ενέργειες, όπως έκανε με τη πτήση του μη επανδρωμένου αεροσκάφους πάνω από τη Σάμο. και να αμφισβητήσει έμπρακτα την ελληνική κυριότητα στο Αιγαίο. Και έτσι να φέρει πιο κοντά τη σύγκρουση την οποία απεύχονται όλοι οι δήθεν νουνεχείς των ελληνικών ελίτ.

Σε ανάλογες διαπιστώσεις θα πρέπει να οδηγεί εξάλλου την Τουρκία η απουσία φύλαξης των χερσαίων συνόρων της χώρας στον Έβρο, απέναντι στη πλημμυρίδα των προσφύγων και των μεταναστών που, παράλληλα με τα νησιά, διοχετεύονται και από εκεί. Συνιστά μήπως την «ιδιότυπη απάντηση» του ελληνικού κράτους στην αρπαγή και την ομηρία των δύο Ελλήνων στρατιωτικών που αρπάχτηκαν από τον Ερντογάν;

Το όπλο των λαθρομεταναστών

Αντί αυτό το τελευταίο να κάνει αδιαπέραστα τα ελληνικά σύνορα, είχε το ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα: Άνοιξε διάπλατα και τα χερσαία μας σύνορα. Έτσι, ο Ερντογάν ολοκληρώνει το μέτωπο του πολέμου ενάντια στην Ελλάδα: παράλληλα με τις προκλήσεις στο Αιγαίο και την Κύπρο, χρησιμοποιεί όλο και πιο μαζικά το όπλο των λαθρομεταναστών και θεωρεί πως οι προκλήσεις του έχουν αποτελέσματα.

Αγανάκτηση προκαλεί η στάση της μη κυβερνητικής Αριστεράς που, στη συντριπτική της πλειοψηφία, σφυρίζει αδιάφορα απέναντι στην τουρκική επιθετικότητα και την άμεση απειλή διεξαγωγής πολεμικών ενεργειών ενάντια στη χώρα μας (αν δεν καταγγέλλει τον «ελληνικό ιμπεριαλισμό», όπως κάνει η Antifa και διάφοροι της ΑΝΤΑΡΣΥΑ).

Αυτήν τη στιγμή που πυκνώνουν τα σύννεφα του πολέμου ενάντια στη χώρα τους, αυτοί διαδηλώνουν καθημερινά για οτιδήποτε άλλο (τη Συρία κλ.π.) και στρέφονται ενάντια στο άγαλμα του Τρούμαν για να αποκρύψουν ότι δεν τολμούν να διαδηλώσουν ενάντια στην τουρκική πρεσβεία. Μάλιστα, ενώ ο γενικός γραμματέας του ΚΚΕ, για να μας ρίχνει στάχτη στα μάτια, καταγγέλλει την τουρκική επιθετικότητα, την ίδια ώρα οι ΚΝίτες εντείνουν τον ανέξοδο αντιαμερικανισμό τους.

Φοβική αντίδραση

Δυστυχώς, θλιβερή είναι και η εικόνα και ορισμένων από εκείνους που την προηγούμενη περίοδο κινητοποιούνταν αποκλειστικά για το «Μακεδονικό». Αυτές οι κινητοποιήσεις δεν θα πρέπει να αποτελέσουν μία διαδικασία εκτόνωσης του πατριωτισμού απέναντι σε ένα ζήτημα και έναν αντίπαλο που βρίσκεται «στα μέτρα μας» και «στα κιλά μας». Αντίθετα θα πρέπει να μεταβληθούν σε αφετηρία μίας συνολικής επανεθνικοποίησης που αφορά, κατ' εξοχήν, τη νεοοθωμανική απειλή. Και όμως, φαίνεται ότι, για ορισμένους τουλάχιστον, λειτούργησε εκτονωτικά. Για να μην πούμε τίποτε για τους ψευδοεθνικιστές και «τουρκοφάγους» Χρυσαυγίτες.

Όλα αυτά καταδεικνύουν ότι, το μεγαλύτερο μέρος, αν όχι το σύνολο των ελληνικών ελίτ, αντιδρά φοβικά απέναντι στην Τουρκία, συμπαρασύροντας και ένα κομμάτι του πληθυσμού σε μια τέτοια κατεύθυνση. Επιστρατεύουν και επιχειρήματα σε σχέση με τον τουρισμό και τη ζημιά που μπορεί να προκαλέσει ένα ελληνοτουρκικό επεισόδιο. Παραγνωρίζουν έτσι –παραπλανώντας τον ελληνικό λαό– ότι μια οποιαδήποτε ζημιά μπορεί να προκληθεί μόνο εξαιτίας της ελληνικής φοβικότητας που αποθρασύνει τους Τούρκους.

Πιστεύουμε λοιπόν (όπως αποτελεί πλέον πεποίθηση για τους περισσοτέρους) ότι η Τουρκία εγείρει αξιώσεις υποταγής της Ελλάδας και απόσπασης ακόμα και εδαφών ή θαλάσσιου χώρου από αυτήν; Ή θεωρούμε, όπως συνέβαινε εν πολλοίς στο παρελθόν, πως η Τουρκία τα κάνει αυτά για «εσωτερικούς λόγους» και δεν έχει επεκτατικές διαθέσεις; Στην πρώτη περίπτωση, η μόνη αποτελεσματική τακτική είναι η κινητοποίηση του μάξιμουμ των πολιτικών, διπλωματικών, ηθικών και στρατιωτικών δυνάμεων της Ελλάδας, για να κάνουμε τους Τούρκους να σκεφτούν πολύ σοβαρά πριν προβούν σε οποιαδήποτε επιθετική ενέργεια (και αυτό αποτελεί μονόδρομο).

Στο παρελθόν, η ενδοτικότητα των ελίτ εκφραζόταν με την υιοθέτηση του στρουθοκαμηλισμού. Και όμως, σήμερα, τα πράγματα είναι χειρότερα, διότι όλοι σχεδόν, εκτός από τους Antifa και τους αριστεριστές, παραδέχονται επί τέλους πως η Τουρκία τρέφει όντως επεκτατικές διαθέσεις εναντίον της Ελλάδας. Δεν υιοθετούν, όμως, την ανάγκη να αντισταθούμε με όλα τα μέσα.

Αντίσταση και όχι η φυγή

Το ερώτημα τίθεται πλέον πολύ πιο ανοικτά και επιτακτικά: Θέλουμε να διατηρήσουμε την

ανεξαρτησία μας και να βάλουμε φραγμό στις επεκτατικές προθέσεις της Τουρκίας, ή αντίθετα, φοβούμενοι το όποιο κόστος συνεπάγεται η αντίσταση, δεχόμαστε απροκάλυπτα την υποταγή μας, για να αποφύγουμε τα «επεισόδια»; Αυτήν τη στάση αρχίζουν να υιοθετούν μέσα στον πανικό τους πάρα πολλοί στους κόλπους των ελληνικών ψευδοελίτ.

Και όμως, έτσι μας οδηγούν αναπόδραστα στον πόλεμο, διότι η τελεσίδικη υποταγή στη νεοοθωμανική Τουρκία της Ελλάδας, που κέρδισε την ελευθερία της πολεμώντας ενάντια στους Τούρκους, δεν είναι δυνατόν να υλοποιηθεί χωρίς να έχει προϋπάρξει και μια τουλάχιστον μεγάλη ήττα σε κάποια πολεμική αντιπαράθεση, όπως ακριβώς έγινε και στην Κύπρο.

Οπότε, για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, οι πραγματικές δυνατότητες είναι δύο: Στην πρώτη, η Ελλάδα θα πρέπει να μεταβληθεί σε μια χώρα που ο λαός και η ηγεσία του θα προτάξουν την ανεξαρτησία τους με οποιοδήποτε τίμημα, επιλογή που θα σημαίνει υψηλό κόστος για την Τουρκία εάν επιλέξει τον δρόμο της αντιπαράθεσης, σε όλα τα πεδία, στρατιωτικό, οικονομικό, διπλωματικό, και ένα ανάλογο υψηλό τίμημα για όλους εκείνους τους «συμμάχους» που παριστάνουν τον «Πόντιο Πιλάτο».

Μόνο η απειλή και η βεβαιότητα ότι θα την υλοποιήσουμε, ότι θα τινάξουμε οριστικά στον αέρα τη νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ και ότι μπορούμε και εμείς να αλλάξουμε συμμαχίες, αν το επιτάσσει το εθνικό μας συμφέρον, μπορεί να τους κάνει να εγκαταλείψουν την απάθειά τους. Αυτή είναι η μόνη επιλογή που ίσως μπορεί να αποφύγει τον πόλεμο, κάνοντας τους Τούρκους να καταλάβουν ότι το τίμημα οποιασδήποτε τυχοδιωκτικής ενεργείας θα είναι πολύ υψηλό.

Αντίθετα, η συνέχιση της σημερινής πολιτικής οδηγεί αναπόφευκτα και στον πόλεμο και στη συντριβή και στην υποταγή. Οι πολεμοκάπηλοι, λοιπόν, κατά παράδοξο τρόπο δεν είναι άλλοι από την ενδοτική ηγεσία μας. Όλοι γνωρίζουμε πως, η χειρότερη αντίδραση απέναντι σε ένα άγριο ζώο, είναι η φυγή. Οι δειλοί και οι πανικόβλητοι πιστεύουν πως, εάν υποταχθούν, θα κερδίσουν την ησυχία τους. Και όπως πάντα, συμβαίνει το αντίθετο. Μόνον οι θαρραλέοι και αποφασισμένοι μπορούν να κερδίσουν και την ειρήνη.

23.04.2018

Πηγή: Αρδην - Ρήξη